

(פ"ג) ועכ"פ בית שיש בו ספרים וכני אדם ישנים שם או שיש שם אור הנר צריך כל אדם להשתדל שיעמיד מחיצה סביב המטה שקורין פארוואן שיש לו דין מחיצה נמורה אבל מה שסומכין על היריעות שסביב המטה אין היתר כלל שלא נקרא מחיצה כיון שהוא נד אא"כ קשר אותם מלמטה שלא יניד ברוח מצויה דאין דין מחיצה עליו. ודין לעשות מחיצה זו בשבת עיין כלל ל"ט במלאכת בונה בחיי אדם סי' ג':

(י"ב) אסור לשמש במקום מגולה שאין שם מחיצות וכן אסור לשמש אפילו בבית ערום אלא שיכסה ויהיה צנוע ואמרו חז"ל מעשה באחד שבעל תחת אילן והלקוהו:

(י"ג) אכסנאי אסור לשמש אא"כ יש לו חדר מיוחד ובלבד שלא ישן בסדינים של בעל הבית דאין יראה הקרי שעליו:

(י"ד) אסור לשמש ממתו בשני רעבון או שאר צרות אא"כ מי שהוא השוכני בנים (ועיין נח"ט סי' נ"ח ונסי' תקע"ד נח"ט ס"ט):

(טו) לא יבעול והוא יטבע או רעב אלא כשיתעכל המזון ולא יבעול מעומד ולא מיושב ולא בבית המרחץ ולא ביום הקזה ולא ביום שיוצא לדרך והולך ברגליו אבל אם יושב בעגלה או בספינה או רוכב לית לן בה:

(טז) היוצא מבהכ"ס קבוע אל ישמש עד שיסתק שיעור חצי מיל (ניסין דף ע"ב) ואשה שמניקה לא תשמש אלא בשעה שהתינוק ישן ואח"כ לא תניק עד שתשהא שיעור ב' מילין ואם התינוק בוכה על כל פנים שיעור מיל:

(יז) המשמש ממתו על מטה שתינוק ישן קבלו חז"ל שאותו תינוק נכפה ואם התינוק בן שנה או אפילו בסחות והתינוק מונח אצל ראשו או שמניח ידו עליו לית לן בה: אוצר החכמה

(יח) מטה שישן בה עם אשתו צריך שתהא ראשה ומרגלותיה זה לצדן זה לדרום: אוצר החכמה

(י"ט) העונה האמורה בתורה שחייב האדם לאשתו אין שוה בכל אדם אלא שהתורה מסרה הדבר לחכמים להבחין כל אחד ואחד לפי אומנתו שהאשה תספיק בזה ואסור לבטל העונה אפילו בימי עיבור והגקה ואם קיים כבר מצות פו"ר והיא מוחלת עונתה מותר לבטל אבל בשלא קיים לא מהני מחילתה ולפי שכ"ז הוא מדינא ועיקר העונה הוא כשרואה שאשתו משדלת אותו בדברים או שמתקוששת עמו והוא מבין שהוא כשביל שהיא רוצה בתשמיש יותר או חייב לקיים העונה ואפילו העונה שקצבו חכמים שלא לפחות הוא דוקא במי שנופו בריא אבל מי שאינו בריא אינו חייב אלא לפי מה שאומדין אותו שיכול לקיים ואפי"ת דמדינא עונתו משבת לשבת ראיתי בצוואת ר"י ל"ס מפרגן שצוה לחלמירין סעמים בשבת והעיקר הכל לפי מה שהוא אדם ועוד ג"ל דאפילו בג"מ שאסור לשמש כגון ביזם וכיוצא בו אם ה"ז יצרו מתגבר עליו ומתירא שיצא ח"ו ו"ל מותר לשמש בכל אופן ולכן לא העתקתי העונות והרוצה לעיין יעיין בא"ח ריש סי' רמ"א ובאה"ע סי' כ"ו. ועכ"פ אסור לאדם למנוע מאשתו עונתה ואם מנעה כדי לצערה עובר כל"ת שנאמר ועונתה. לא יגרע ואם אינו יכול לבעול אם ראוי לרפואה צריכה להסתין עד שית"סא ואם אין ראוי לרפואה יסתין שישה חדשים ואם אינה רוצה למחול יוציא ויתן כתיבתה ולא יעננה ועובר בכל יום על לא תעשה:

(כ) הזמנים שאסור לשמש ע"פ כתבי האר"י ז"ל כגון בליל פסח ועצרת ור"ה כ"ז אינו אלא לאדם שהוא מלא ביראה ולא יחזא ח"ו אבל אלו שצרים מתגבר עליהם והם חושבים שהוא כעין איסור תורה ועי"ז באים הם ושלום לידי כמה מכשולים מצוה גדולה לשמש אפילו בראש השנה ויטבול למחר דמצד הדין אין איסור אלא ביוה"כ ובט"ב ובימי אבלות שלו או שלה:

(כא) כל אדם חייב לסקוד את אשתו בלילה שיוצא לדרך ובליל סבילתה (ועיין נח"ל נדס):

(כב) אסור להשתקן מים בשני מלתו אבל בכלי מותר:

אוצר החכמה

כיון